

Arrest

nr. 129 749 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door voogd X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde,

wordt aan K., J., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,
bevel gegeven de persoon die verklaart te heten K. S.,
geboren te (...) op (...), van nationaliteit Albanië te zijn,
verblijvende te (...)
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijkte verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Na het overlijden van zijn vader heeft betrokkene samen met zijn zus M. Albanië verlaten. Zij reisden samen naar Duitsland en betrokkene logeerde 2 dagen bij zijn neef K. A. Hij kwam samen met K. A. naar België. Doordat betrokkene in de war was van het overlijden van zijn vader, stelt hij niet te weten wanneer hij Albanië heeft verlaten en wanneer hij in België is aangekomen.
Op 02/08/2013 bood betrokkene zich aan op de dienst MINTEH om zich te laten registreren en om een signalementsfiche op te maken voor de Dienst Voogdij. Er werd op dezelfde dag een voogd toegewezen.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient haar aanvraag in op 17/12/2013. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 07/01/2014.

Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene dat het de beslissing was van zijn zussen F. en M. om hem naar België te laten komen. Zijn beide ouders zijn overleden en in Albanië is er naar eigen zeggen niemand die voor hem kan zorgen. Een weeskind krijgt in Albanië geen steun. Zijn zus F. verblijft in België en wil graag voor hem zorgen. Betrokkene zegt zelf dat hij wil terugkeren naar Albanië als er iemand voor hem kan zorgen, maar dat hij er niemand heeft. Hij heeft veel vrienden en het is heel moeilijk om daar te kunnen leven. In België wil hij verder studeren en gaan werken.

Bij de aanvraag worden volgende documenten toegevoegd : overlijdensakte moeder + vertaling, overlijdensakte vader+ vertaling, kopie belgische verblijfsvergunning zus F. en een attest van regelmatige lesbijwoning.

De voogd voegt toe dat de vader van betrokkene recentelijk overleden is en na het overlijden van zijn vader is betrokkene naar België gekomen. Hij moest afscheid nemen van Albanië en heeft in België een tijdje bij zus F. verbleven. Doordat F. in een sociaal huis van het OCMW verbleef kon betrokkene er niet blijven wonen en moest hij naar een opvangcentrum. F. is onlangs verhuisd en zij wil graag dat betrokkene bij haar gaat wonen en zij wil voor hem zorgen. Indien betrokkene niet in België kan blijven is er opnieuw een breuk tussen hem en zijn zus. De voogd vraagt haar af hoe betrokkene dat emotioneel moet verwerken. De voogd hoopt ook dat wij een onderzoek opstarten in Albanië.

De advocaat voegt toe dat de ouders van betrokkene overleden zijn en dat de andere familieleden niet verantwoordelijk zijn. De zus F. wil voor betrokkene zorgen en zij heeft een Belgische verblijfsvergunning . Zij is moeder van 2 kinderen waarvan eentje de Belgische nationaliteit heeft. Sinds F. verhuisd is kan zij voor betrokkene zorgen. De advocaat vermeldt dat dit geen standaard situatie is. In het land van herkomst verblijven normaal gezien de ouders maar betrokkene heeft bewezen dat zijn ouders overleden zijn.

Er dient te worden opgemerkt dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren en er geen enkele andere oplossing te overwegen valt. De ouders van betrokkene zijn overleden en betrokkene legt overlijdensaktes voor; dit wordt door onze dienst niet in twijfel getrokken. Maar, conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Het is duidelijk dat betrokkene over een groot familiaal netwerk

beschikt in Albanië. De grootouders wonen en leven er nog steeds en betrokkene had veel contact met zijn grootouders toen hij nog in Albanië woonde. Daarnaast heeft betrokkene sinds zijn aankomst in België nog contact gehad via skype met zijn grootmoeder (vaderszijde) K. K. en zijn oom (vaderszijde), K. P.. Dat de oom nu geen contact meer wil met betrokkene, berust enkel op verklaringen en wordt op geen enkele objectieve manier bewezen. Met de kinderen van zijn oom langs moederszijde, C. R., had betrokkene regelmatig contact via skype. Er dient ook te worden opgemerkt dat er 3 familieleden van betrokkene naast elkaar in Zeus wonen, namelijk de grootouders (moederszijde), de oom (moederszijde) C. R. en de oom (moederszijde) C. S..

Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt tot op heden echter niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat er niemand van zijn familiaal netwerk in Albanië in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien en dit rekening houdend met zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid. Bovendien verklaarde betrokkene zelf te willen terugkeren naar Albanië indien er opvang aanwezig is.

De simpele verklaring dat betrokkene geen ofwel weinig contact heeft met zijn familie in het land van herkomst is niet bewezen en voldoet hier dus niet. Het is bovendien eerder bevreemdend te noemen dat noch betrokkene noch zijn zus F. geen contact meer hebben met de zus M. en niet zouden weten waar zij verblijft, terwijl zij wel zonder problemen kon gecontacteerd worden om betrokkene zonder meer naar België te brengen (ook al woonde zij destijds ook niet meer bij betrokkene en de vader).

Dat de zus F. vast van plan is betrokkene op te vangen en voor hem te zorgen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Immers, bovenvermelde bepalingen van de wet van 15/12/1980 voorzien evenmin in een recht op verblijf m.o.o een familiehereniging. Hiervoor dienen tevens de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet 15/12/1980.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan met dus niet stellen de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer Albanië voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, die luidt als volgt:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben

vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat voormelde schendingen niet kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

2.2. Ter terechtzitting doet verzoeker met betrekking tot de exceptie van de verwerende partij gelden dat er geen bijlage 38 mag worden afgeleverd indien er geen zekerheid is dat de duurzame oplossing ligt in de terugkeer naar het land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat de voogd voor verzoeker een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat de voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het *“hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen”* van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en verzoeker in het kader van de uiteenzetting van zijn middelen precies uiteenzet dat de terugkeer naar Albanië niet kan worden beschouwd als een duurzame oplossing in zijn hoofde, moet de grond van de zaak worden onderzocht en kan de exceptie niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 61/19 en 61/20 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In wat verzoeker een eerste onderdeel noemt, voert hij ter adstruering van het middel aan wat volgt:

“De bestreden beslissing stelt het volgende:

“ [...]Er dient te worden opgemerkt dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren en er geen enkele andere oplossing te overwegen valt. De ouders van betrokkene zijn overleden en betrokkene legt

overlijdensaktes voor; dit wordt door onze dienst niet in twijfel getrokken. Maar, conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. [..]”

Verwerende partij roept verder de volgende argumenten in: verzoeker zou over een groot familiaal netwerk beschikken in Albanië; het zou verzoekers' taak zijn om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen; er werd niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat niemand van het familiaal netwerk in Albanië in staat zou zijn om verzoeker op te vangen; en de simpele verklaring dat verzoeker geen of weinig contact heeft met zijn familie in Albanië is niet bewezen en volstaat blijkbaar niet.

De bestreden beslissing schendt om te beginnen artikel 61/14 en artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet, en wel omwille van de volgende redenen.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. [..]”

In casu werd een bevel tot terugleiding afgeleverd aan de voogd. Dit houdt overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet in dat verwerende partij meent dat de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat uit de terugkeer naar of de gezinshereniging in Albanië.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet maakt duidelijk wat men kan verstaan onder het begrip ‘duurzame oplossing’:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
 - hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
 - hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;
- Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat een gezinshereniging met de ouders niet mogelijk is aangezien deze overleden zijn, en beroept zich bijgevolg op het tweede punt van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt echter onomwonden dat er garanties op adequate opvang en verzorging voorhanden dienen te zijn, naargelang de leeftijd en graad van zelfstandigheid van de minderjarige. Enkel dan kan men spreken van een duurzame oplossing, en kan er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een bevel tot terugbrenging worden genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij geen garanties op adequate opvang en verzorging kan bieden.

Verwerende partij verwijst in het algemeen naar het gegeven dat verzoeker over een grote familie zou beschikken in zijn land van herkomst, maar onderzoekt op geen enkel moment in concreto of verzoeker effectief bij hen terecht kan.

Tot voor zijn vertrek naar België verbleef verzoeker bij zijn vader, die voor hem zorgde. Na het overlijden van zijn vader had verzoeker niemand die voor hem kon zorgen, waarop zijn zussen besloten om hem naar België te laten komen.

Verwerende partij veegt deze argumenten van tafel als zijnde loutere verklaringen zonder bewijswaarde (zie infra), en legt de volledige bewijslast bij verzoekende partij. Het enige argument ten gronde dat verwerende partij aanhaalt om aan te tonen dat er adequate opvang en verzorging voorhanden zou zijn, is een algemene verwijzing naar het feit dat verzoeker over een grote familie zou beschikken. Dit is echter manifest onvoldoende. Zo hield verwerende partij geen rekening met het feit dat verzoeker niet in contact staat met een aantal familieleden, dat de relatie tussen andere verwanten verzuurd is, en tot slot dat zijn grootouders zeer oud zijn, en bijgevolg niet op duurzame basis zorg kunnen dragen voor de minderjarige.

Verwerende partij trekt de volgende conclusie in de bestreden beslissing: “Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan met dus niet stellen de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer Albanië voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie (sic).”

Uit het feit dat de duurzame oplossing zich niet noodzakelijk op het Belgisch grondgebied situeert, kan men echter niet concluderen dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet immers twee opties: ofwel een terugkeer naar het land van herkomst indien daar de duurzame oplossing ligt (hetgeen in casu niet bewezen werd), ofwel de aflevering van een verblijfsdocument indien de duurzame oplossing niet duidelijk is.

Verwerende partij had verzoeker dan ook in bezit dienen te stellen van een verblijfsdocument, waarna verder onderzoek kon gevoerd worden om te bepalen waarin de duurzame oplossing voor verzoeker juist bestaat. Uit het loutere gegeven dat deze duurzame oplossing 'niet noodzakelijk' in België ligt, kan men niet concluderen dat verzoeker dient terug te keren. Dit druist in tegen artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet, en vormt een uiterst onzorgvuldige werkwijze."

3.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota als volgt:

"[...]

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de voogd diende te worden betekend.

De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de duurzame oplossing voor haar bestaat uit een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd geoordeeld dat men niet kan stellen dat "de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren".

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op zorgvuldige wijze werd nagegaan dat de verzoekende partij over een groot familiaal netwerk beschikt in Albanië, waarbij hij met verscheidene familieleden ook na zijn aankomst in België nog regelmatig contact heeft onderhouden.

De verzoekende partij houdt voor dat de volledige bewijslast bij haar wordt gelegd, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt dat de verzoekende partij niet aantooit dat niemand van haar familiaal netwerk in Albanië in staat zou zijn om haar op te merken en naar hun vermogen in aangepaste opvang te voorzien, rekening houdend met de verzoekende partij haar leeftijd en graad van zelfstandigheid.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij kennelijk over het hoofd ziet dat de bewijslast in beginsel inderdaad op haar rust en zij derhalve minstens een begin van bewijs dient aan te brengen dat een terugkeer naar het herkomstland geen duurzame oplossing kan uitmaken, doch dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België zou situeren.

"De Raad stelt daarenboven vast dat dit betoog van verzoeker er in wezen op neerkomt dat de volledige bewijslast inzake de duurzame oplossing voor de minderjarige bij verweerder wordt gelegd – in de zin dat deze de familie van de minderjarige had moeten opsporen en had moeten nagaan of deze familie in de mogelijkheid is te voorzien in een adequate opvang en verzorging van de minderjarige – en dat er aldus aan wordt voorbijgegaan dat het in de eerste plaats nog altijd de verzoeker is die een aanvraag indient om te worden gemachtigd tot een verblijf in België en dat in beginsel de bewijslast op hem rust en hij minstens een begin van bewijs dient aan te brengen dat een hereniging met de familie en/of een terugkeer naar het land van herkomst geen duurzame oplossing kan uitmaken en deze duurzame oplossing in het concrete geval zich noodzakelijk in België situeert. Verzoeker lijkt aldus eveneens voorbij te gaan aan de concrete motieven in de bestreden beslissing dat de aanvraag volledig berust op

verklaringen en geen enkel objectief element ter staving daarvan wordt bijgebracht.” (R.v.V. nr. 118 174 van 31 januari 2014; zie ook R.v.V. nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Zie ook:

“De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht” (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rvv-ccce.be)

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij een groot familiaal netwerk heeft in Albanië, waarmee zij ook naar haar aankomst in België nog regelmatig contact heeft onderhouden, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te vereisen dat de verzoekende partij minstens door een begin van bewijs zou aantonen dat deze personen geen adequate opvang of verzorging zouden kunnen bieden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij niet in contact staat met al haar familieleden in Albanië, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder merkt bovendien nog op dat de verzoekende partij reeds 16 jaar oud is, zodat de opvang en verzorging -gelet op de leeftijd en zelfredzaamheid- relatief beperkt zal zijn, zodat niet zonder meer kan worden voorgehouden dat de grootouders de voormelde (beperkte) zorg niet gedurende anderhalf jaar op zich zouden kunnen nemen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd overigens geheel terecht opgemerkt dat de verzoekende partij zelf verklaarde te willen terugkeren naar Albanië indien er opvang aanwezig is.

De verzoekende partij laat nog uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat de duurzame oplossing zich niet noodzakelijk op het Belgisch grondgebied situeert, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris tevens op kennelijk redelijke wijze werd besloten dat een spoedige terugkeer Albanië voorop staat, alwaar de verzoekende partij kan herenigd worden met haar familie.”

3.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij op grond van de vaststelling dat “de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren”, en bovendien zonder in concreto te onderzoeken of er garanties zijn op adequate opvang en verzorging door zijn familieleden in Albanië, niet kon beslissen om een bevel tot terugleiding af te geven met het oog op een terugkeer van verzoeker naar Albanië, en dat de bestreden beslissing derhalve artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet schendt.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgegeven worden indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Artikel 61/14, 2° omschrijft het begrip “duurzame oplossing” als volgt:

“- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het gehoor van verzoeker, waarin hij onder meer aangaf dat zijn beide ouders overleden zijn in Albanië, en dat zijn oudere zus F. in België verblijft en voor hem wil zorgen, feiten die door de verwerende partij niet worden betwist, en dat hij niemand heeft in Albanië om voor hem te zorgen. De verwerende partij stelt voorts dat op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren, en dat er geen enkele andere oplossing te overwegen valt. Vervolgens gaat de verwerende partij uit van artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje van de Vreemdelingenwet, met name de situatie

dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging, waarna zij vaststelt dat het duidelijk is dat verzoeker over een groot familiaal netwerk beschikt in Albanië.

Daargelaten de vraag of het feit dat verzoeker nog beschikt over drie grootouders, waarvan één blijkens het gehoor van verzoeker in het administratief dossier (p. 8/16) de tachtig gepasseerd is, en enkele ooms, tantes, neven en nichten waarvan hij met één persoon nooit contact gehad heeft wegens een conflict, met anderen sowieso al weinig contact had in Albanië, met sommigen enkele keren contact had via skype na zijn terugkeer maar met de meesten geen contact meer heeft gehad nadat hij naar België is gekomen, volstaat om vast te stellen dat verzoeker over een "een groot familiaal netwerk" beschikt in Albanië, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij niet kan volstaan met de vaststelling dat *"op heden echter niet aangetoond [is] dat deze opsporingen aantonen dat er niemand van zijn familiaal netwerk in Albanië in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien en dit rekening houdend met zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid."* om een bevel tot terugbrenging af te geven.

Uit de bepalingen van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 61/18 van diezelfde wet, volgt immers duidelijk dat de enige situatie waarin een bevel tot terugbrenging wordt afgegeven aan de voogd, de situatie is waarbij de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, duurzame oplossing waarbij er overeenkomstig het door de verwerende partij toegepaste artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje garanties moeten zijn op adequate opvang en verzorging. Blijkens artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet is het de gemachtigde die de duurzame oplossing bepaalt, waarbij deze voorrang moet geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Daargelaten de vaststelling dat de zus van verzoeker, lid van het voormalige gezin, aangeboden heeft voor verzoeker te zorgen, kwam het de gemachtigde toe om, indien hij van oordeel was dat de duurzame oplossing niet bij de zus van de minderjarige, maar wel bij de verdere familieleden in het land van herkomst ligt, na te gaan of er garanties zijn op adequate opvang en verzorging door de in de bestreden beslissing genoemde familieleden, wilde zij artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje *juncto* artikel 61/18, eerste lid, eerste gedachtestreepje van de Vreemdelingenwet toepassen om vast te stellen dat de duurzame oplossing bestaat in de terugkeer naar het land van herkomst. *In casu* heeft de minderjarige tijdens het gehoor aangegeven welke de familieleden zijn die hij nog heeft in Albanië en hoe zijn relatie tot hen is. Uit de bestreden beslissing blijkt in elk geval niet dat werd onderzocht of zij bereid en in de mogelijkheid zijn de minderjarige een adequate opvang en verzorging te bieden, maar wordt de bewijslast zelfs omgedraaid waar wordt gesteld dat niet is aangetoond dat na de opsporingen (van de voogd en van de minderjarige) er niemand van zijn familiaal netwerk in Albanië in staat zou zijn om hem op te vangen. Geen van de toepasselijke bepalingen legt de voogd echter op om in de aanvraag, naast bewijskrachtige documenten dat de waarachtigheid van de elementen waarnaar in de aanvraag verwezen wordt, aantoonde en de stappen die de voogd ondernam bij de familieleden en de kennissen in het land van oorsprong en de resultaten daarvan, aan te tonen dat de overblijvende familieleden in het land van herkomst niet bereid zouden zijn de minderjarige op te vangen. Hetzelfde geldt voor de stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat verzoeker minstens een begin van bewijs dient aan te brengen dat een terugkeer naar het herkomstland geen duurzame oplossing kan uitmaken, doch dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België zou situeren. Overeenkomstig artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet is het aan de gemachtigde, indien hij meent dat de duurzame oplossing zich in het land van herkomst situeert, om aan te tonen dat deze familieleden verzoeker een adequate opvang en verzorging willen en kunnen bieden. Dit des te meer nu in de aanvraag werd aangegeven dat de minderjarige met zijn familie in Albanië geen hechte band had en uit het gehoor blijkt dat verzoeker maar met slechts weinig familieleden nog contact had na zijn terugkeer naar België. De verwerende partij mag dienaangaande in de bestreden beslissing dan wel oordelen dat dit louter verklaringen betreffen die niet bewezen zijn, maar dat doet nog geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er garanties zijn dat voormelde familieleden de minderjarige, daargelaten de vraag of zij een goede band hebben met de minderjarige of niet, ook effectief een adequate opvang en verzorging zullen bieden. Verzoeker heeft bewijzen aangebracht dat zijn beide ouders overleden zijn en dat zijn zus in België voor hem wil zorgen. Indien de verwerende partij in casu van oordeel was dat de duurzame oplossing niet in een verblijf bij zijn zus in België ligt, maar in een terugkeer naar het land van herkomst bij andere familieleden, diende de verwerende partij aan te tonen dat de in artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje bedoelde garanties aanwezig zijn. De door de verwerende partij in haar nota geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geen precedentswaarde in het licht van de thans voorliggende casus en zijn derhalve niet van aard om de argumentatie zoals hiervoor uiteengezet in een ander daglicht te stellen.

3.4. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde in strijd met artikel 61/14 *juncto* artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker kan terugkeren naar Albanië bij zijn familie, nu niet werd nagegaan of verzoeker bij terugkeer naar Albanië over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging beschikt, zoals vereist door artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging van 23 januari 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS